

вали, разтоварялът си чакълът и вжглища и съ тжпа омраза къмъ цѣлия си животъ си се вглеждалъ дълго презъ безработни дни въ мжтилката на пристанищната вода.

Вървишъ сега чистъ и спретнатъ, оглеждашъ се, преструвашъ се на чиновникъ отъ нѣкоя контора, опвашъ ржце задъ кръста, надигашъ се. И чудно: митничаритѣ и полицаитѣ не те изглеждатъ изподъ око, никой не ти кима заканително, задето прѣчишъ на носачитѣ да работятъ, никой за нищо не те закача.

Отъ какво ли се породиха днесъ такива мисли у Богдана? Дали е отъ това, че отведе тѣй достойно се държа предъ мистеръ Джеймсъ, директора на фабриката, или защото не седи предъ своята преса? Или пъкъ е отъ това, че снощи тържествено обеща да остане завинаги вѣренъ и да скжса съ миналото?

Колко малко воля се иска, за да се изправи единъ мжжъ на краката си. Какъ можеше досега да не види, че и извънъ морето има животъ.

Извънъ морето...

Богданъ се оглежда. Наоколо нѣма никой. Предпазливо, каточе отива да краде, той усилва крачкитѣ си и бърза къмъ кея. Ето го тамъ, въ завоя на пристанището, токущо дошелъ отъ далеченъ пжтъ български параходъ. Моряци тичатъ по борда, по вжженитѣ стълби на мачтитѣ, оправятъ такелажъ, вързватъ стрелитѣ, нареждатъ. Всѣко вжженце трѣбва да е точно на мѣстото си, всѣка бурмичка трѣбва да е завинтена тѣй, че рѣзката ѝ да бжде успоредна съ рѣзкитѣ на другитѣ бурмички. Долу въ машинното отдѣление разгърдени работници чистятъ и мажатъ машинитѣ, чукатъ съ чукчета по турбинитѣ и лагеритѣ, пиятъ. Потѣта има